

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.L., zastoupeného JUDr. Zuzanou Juppovou, advokátkou, se sídlem Most,
Slovenského národního povstání 2654/26, proti **žalovanému: Krajský úřad**
Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí
 žalovaného ze dne 12.2.2015, č.j. 157/DS/15-3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Ostrov, odboru dopravně správního vydaného dne 11.11.2014, pod č.j. ODS-17653/2014-Svo, kterým byl shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Svým jednáním porušil § 6 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu sankce pokuty ve výši 2.000,-Kč. Dále byla žalobci stanovena povinnost náhrady nákladů řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč.

V podané **žalobě** žalobce namítal, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a tvrdil, že tímto rozhodnutím a řízením, které mu předcházelo, byl zkrácen na svých

právech.

Žalobce považoval za nutné uvést, že správní rozhodnutí musí být v první řadě vydáno v souladu se zákony a ostatními obecně závaznými právními předpisy a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Právě ve výrokové části rozhodnutí potom správní orgán ukládá povinnosti a zakládá práva, mění právní vztahy nebo stavy, popřípadě je autoritativně prohlašuje a také přesně a konkrétně užívá ustanovení příslušných právních norem, na jejichž podkladě rozhoduje. Proto musí být výrok jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný, z čehož plyne, že pouze řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí, z něž lze zjistit, čeho se přestupce dopustil, zda a jaká povinnost mu v rámci zákona byla uložena a jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí. Enunciát potom musí korespondovat s následným odůvodněním, což se v tomto případě nestalo.

Dále namítal, že žalovaný vyhodnotil, a to ještě toliko jenom pouhou část odvolání žalobce v jeho neprospěch proti prvoinstančnímu rozhodnutí, kdy úvod hodnocení započal názorem, že daná záležitost byla správním orgánem I. stupně správně zjištěna a posouzena a napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, k čemuž slouží doložené podklady rozhodnutí, z nichž je spáchání přestupků odvolatelem nesporné, a k jejich zpochybnění nejsou dány žádné důvody. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 111/2002-119, podle kterého *„pokud správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvede, že něco „bylo jednoznačně prokázáno“, aniž by bylo uvedeno jak, na základě kterého důkazu a jak je důkaz hodnocen, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné“*. Po tomto razantním úvodu, o dokonalé činnosti správního orgánu I. stupně, rekapituloval postup správního orgánu v jednotlivých bodech 1-9 v odůvodnění svého rozhodnutí. Dále žalobce uvedl, že v prvním bodě žalovaný popisuje situaci skutkových stavů přestupků tak, jak to popisují policisté přítomní v době události na místě s tím, že k tomu vypisuje celé vyjádření žalobce, uvedené na druhé straně oznámení o přestupku. Z toho je zřejmé, že žalobce se hodlal vyjádřit velice podrobně, ale neměl k tomu prostor a navíc s přestupky nesouhlasil. Ve druhém bodě žalovaný popisuje údajné doznání žalobce ke spáchání přestupků v inkriminované době. Takto formulovaný výsledek údajného doznání je chybný a popisovaná konverzace neodpovídá vůbec skutečné situaci na místě. Žalobce dále uvedl, že k objasnění průběhu komunikace (i dalších nesrovnalostí) měl být proveden právě požadovaný výslech svědka L.S., který jako nejbližší svědek v této chvíli by byl zárukou vysvětlení, že žalobce, vědom si té „přesily“ policistů, pouze vyslovil myšlenku obav z přidělení bodů řidiči, i když přestupek nespáchal. Avšak ani doznání obviněného nezabývá správní orgán I. stupně povinností zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou pochybnosti. Žalobce by nepoužil ani výraz přípis trestných bodů, jelikož si je plně vědom, že zákonodárce nepovažuje body za sankci, ale pouze za administrativní opatření. Navíc svědek S. byl podstatně zdrženlivější k důkazní stránce věci oproti svým kolegům a žalobce si jej jasně vybavuje, jako nejmladšího policistu na místě, s poněkud jiným názorem na věc v rámci jejího důkazního pojetí. Je potom velice zajímavá shoda okolností, kdy tento svědek, který se podle žalobce vymykal svými myšlenkami postupu ostatních policistů a měl názory na situaci odlišné, neboť se přikláněl k faktickému stavu v tom, že výhledy policistů nebyly natolik možné, aby viděli situaci v kabině vozidla, napsal omluvu k jednání na 20.10.2014 až dnem 17.10.2014, která došla na Městský úřad Ostrov v den konání jednání -

20.10.2014. Pakliže by svědek S. skutečně měl závěrečnou zkoušku 20.10.2014, tak by se mohl omluvit podstatně dříve, protože zásilku převzal již 27.9.2014, jelikož závěrečné zkoušky nejsou plánovány ze dne na den. Navíc, dle dostupných informací, se dne 20.10.2014 v policejní škole Hrdlořezy v Praze, žádné zkoušky nekonaly (správní orgán I. stupně ani nepožadoval písemné doložení omluvy). Pakliže se oddělí omluva svědka S. od situace, kdy je jeho výpověď nutná a nesprávně zamítnutá, má teprve potom logiku stanovisko žalovaného, že účastníku řízení nepřísluší hodnocení omluvy. Ovšem v situaci, kdy se svědek S. omlouvá jakýmsi „zvláštním“ způsobem a paradoxně se jedná o svědka-policistu, který nemá žádné vazby na žalobce a již v původním řízení je žalobcem signalizována nutnost jeho výsledku, je závažným pochybením žalovaného, když v předposledním odstavci na straně 7 svého rozhodnutí se prakticky jenom odvolává na stanovisko správního orgánu I. stupně a věc neanalyzuje. Nelze slučovat důvod omluvy svědka s bezdůvodným zamítnutím jeho výsledku. Žalobce v této souvislosti poukázal na náleznost Ústavního soudu I. ÚS 2610/11, kde je uvedeno, že *„Zamítnutí důkazních návrhů účastníků řízení bez věcně adekvátního odůvodnění, zatěžuje takový postup soudu nepřezkoumatelností, neboť vykazuje libovůli, a tak porušuje i čl. 2 odst. 2 Listiny. Okresní soud v Břeclavi odročil jednání za účelem výsledku stěžovatelem navrženého svědka J. V., kterému bylo dne 4. 4. 2011 doručeno předvolání k nařízenému jednání (převzato osobně). K jednání dne 19. 5. 2011 se svědek J. V. bez omluvy nedostavil, přičemž soud následně zamítl návrh na výslech tohoto svědka a prohlásil dokazování za skončené.“... „Okresní soud, po neomluveném nedostavení se řádně předvolaného svědka V. k jednání, zamítl návrh na výslech tohoto svědka, a to bez jakéhokoli odůvodnění, přičemž svůj postup nezdůvodnil ani v rámci odůvodnění meritorního rozhodnutí. Okresní soud se tak omezil na zamítnutí provedení navrženého důkazu, dokazování uzavřel, aniž by jakkoli předešel své myšlenkové konstrukce racionálně hodnotící navržený důkaz ve vztahu k potřebě jeho provedení či neprovedení. Přitom zamítnutí důkazních návrhů účastníků řízení bez věcně adekvátního odůvodnění, zatěžuje takový postup soudu nepřezkoumatelností, neboť vykazuje libovůli, a tak porušuje i čl. 2 odst. 2 Listiny. Řádné vypořádání se se zamítnutím navrženého důkazu přitom bylo v kontextu posuzované věci a její povahy o to potřebnější, když ze shora uvedeného (bod 11) je zřejmé, že právě okresním soudem zamítnutý výslech předmětného svědka byl klíčový.“*

Podle žalobce proto nebylo rozhodně na místě, aby žalovaný odbyl tato fakta, že hodnocení případné omluvy svědka nepřísluší účastníku řízení, ale pouze správnímu orgánu. V celkovém pojetí této problematiky, ve smyslu omluvy svědka, žalobce sice souhlasí s tímto stanoviskem, avšak i když má správní orgán vrchnostenské postavení, tak je vyloučeno, aby omlouval svědky na podkladě své libovůle a při tom taková omluva svědka nebyla nijak podložena, a to zejména takového svědka, který by měl svědčit ve prospěch žalobce.

Žalobce dále poukazoval na stanovisko žalovaného na straně 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zjistil a potvrdil, že výsledky svědků byly provedeny mimo ústní jednání. Správní orgán I. stupně zaslal obviněnému dopis s nadpisem „Předvolání obviněného k ústnímu jednání a seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí“. Následně v textu předvolání uvedl, že žalobce je předvolán k ústnímu jednání na den 20. října 2014 od 15.00 hodin a v následujícím odstavci sdělil, že ještě před tímto

ústním jednáním dne 20. října 2014 uvědomuje žalobce, že v 08.00 hodin se budou konat výslechy svědků. Žalovaný se nepozastavil ani nad tím, že v přestupkovém řízení je konání výslechu svědků součástí ústního jednání. Žalobce dále konstatoval, že se v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně k tomu řádně a objektivně, v souvislosti s danou legislativou vyjádřil s odkazem na judikáty NSS-ČR. Žalobce odkázal na přílohu - odvolání proti správnímu orgánu I. stupně a následně dodal, že ústní jednání v řízení o přestupku je velmi důležité stadium řízení, jehož význam by se dal přirovnat k hlavnímu líčení v trestním řízení. Podstata ústního jednání spočívá jednak v tom, že správní orgán I. stupně zde provádí dokazování a takto spolehlivě zjišťuje skutečnosti, významné pro posouzení skutkového stavu a v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Rovněž by zde měl garantovat žalobci právo na spravedlivý proces s možností uplatnění práva na obhajobu, jelikož sankce za přestupky nejsou zanedbatelné a mnohdy předčí i tresty ukládané soudy v trestních řízeních (viz např. Nález ÚS ze dne 25.10.2011 č.j. Pl. ÚS 14/09). Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 31.7.2009 čj: 2 As 60/2008 - 111, kde je zdůrazněno, že „právě k provádění dokazování slouží ústní jednání“, a na rozsudek NSS ze dne 17.6.2011, č.j. 2 As 70/2010 – 63 kde je uvedeno že „v přestupkových věcech není možné provádět dokazování (především výslech svědků) mimo ústní jednání.“ Potom je irelevantní poznámka žalovaného, že žalobce nestihl být přítomen výslechu policistů přes řádné předvolání, jelikož se prioritně jednalo o chybu procesní. Při ústním jednání dne 20. října 2014 v 15.00 hodin se žalobce omluvil, že nemohl být přítomen z objektivních důvodů (odstavené, nepojízdné vozidlo na silnici Praha - Karlovy Vary) u výslechu svědků, čímž se sice řádně omluvil, ale omluva nebyla akceptována a nebyla ani vyhodnocena (oproti zvláštní omluvě svědka S.). Rozhodně se nejedná o cílené a záměrné vyhýbání se projednání přestupku - obstrukce. Oproti tomu není vůbec nikde ve spisové dokumentaci uvedeno a neexistují žádné informace o tom, z jakého titulu byl dne 20. října 2014, nejprve v 08.00 hodin proveden výslech svědků mimo ústní jednání a tentýž den až v 15.00 hodin teprve nařízeno ústní jednání. Pakliže by tento způsob byl obecně přijatelný a zcela volně by si mohl správní orgán I. stupně svévolně rozhodovat o tom, jak a kdy povede jednání, což by záleželo jenom na jeho subjektivních zájmech, tak v absurdním podání by mohl například v průběhu týdne, v různých časech, nařídít bezdůvodně výslechy svědků jednotlivě, přičemž by obviněný mohl denně dojíždět i stokilometrové vzdálenosti pod sankcí pořádkové pokuty. Proto mimo jiné i s ohledem na obligatorní postup v rámci ústního jednání (v přestupkovém řízení) zákonodárce stanovil, aby ústní jednání proběhlo současně s výslechy svědků — neoddělitelně.

Dále žalobce konstatoval, že je velice zarážející názor žalovaného, kde uvádí, že je zcela bezvýznamné, zda se v daném případě jednalo o telefon černý, či bílý, malý, či velký, široký nebo úzký. Zde zbývá již jen malý krůček k tomu, aby žalovaný tuto nezvyklou teorii ukončil s tím, že je bezvýznamné, zda se jedná o telefon, či nikoliv. Jestliže žalobce popírá, že nedržel telefonní přístroj, je pochopitelné, že bylo nutno se dopátrat objektivní pravdy, zda jej držel, nebo ne a k tomu slouží právě výslech policistů - svědků události, aby podrobně vysvětlili, jak k tomu zjištění došli. Je zřejmé, že když byl telefon svědky velice podrobně popsán s přesnými specifickými znaky, je na místě tyto markanty žalovaným potvrdit, nebo vyvrátit, přičemž vznikl evidentní rozpor. Svědci v průběhu správního řízení popisovali telefon a žalobce na to reagoval předložením fotografie svého telefonního přístroje, která nepotvrzuje popis policistů. Žalovaný podané výpovědi policistů akceptuje i s popisem telefonu, ale druhostranně správnou reakci žalobce, který prokazatelně takové informace

předložením telefonního přístroje vyvrací, odmítá. Telefon je bezpochyby věc důležitá pro správní řízení, tedy svým způsobem corpus delicti a prokazuje skutečnost, zda se skutek stal a je tudíž důkazním prostředkem. Každý, kdo má u sebe předmět doličný, je povinen na vyzvání policisty jej ukázat, nebo i vydat. Žalovaný sice správně uvedl, že povinnost řidiče předkládat při silniční kontrole mobilní telefon na výzvu policisty není ukotveno zákonem, ale u žalobce se nejednalo o běžnou silniční kontrolu, protože byl stavěn hlídkou policie právě za účelem údajného zjištění konkrétního přestupku s použitím mobilního telefonu.

Žalobce nesouhlasil s tím, že podle žalovaného jeho popis oblečení nesměruje k vlastnímu obsahu projednávané věci. Právě nesprávně uvedenou barvou pruhů trička žalobce, dochází ke zviditelnění, nebo nezviditelnění užití bezpečnostního pasu, o což se svědci nesprávně, ale důrazně opírají. Rovněž samotní policisté ve svých výpovědích upozorňují právě na barvu a střih trička žalobce a jeho popis užívají jako důkaz ke svému zjištění. Žalovaný by možná nemusel polemizovat v takové chvíli nad tričkem, kdyby se sám žalobce střihem a barvou trička bránil, že skutek nespáchal, avšak tento důkaz prosazují pouze svědci - policisté, potom je úvaha o polemice nesprávně uvedená, kdy žalovaný na tuto situaci musí reagovat. Stejně tak nehodlá žalovaný polemizovat o provedení prověrky výpovědi na místě a není mu známo, co by mělo být touto prověrkou prokazováno. Žalobce podotýkal, že cílem prověrky výpovědi na místě je objektivizovat předchozí výpovědi osob, kde v tomto případě svědci na místě události dokladují pouze slovním popisem výhledové poměry ze svého vozidla do kabiny vozidla žalobce. Fotodokumentace výhledových poměrů v odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze avizuje skutečnost, že popis policistů není a nemůže být ani objektivní. Tímto způsobem (fotografiemi výhledu z vozidla) převedl žalobce slovní výpovědi svědků - policistů do podrobnějšího reálu. Je to návrh na provedení prověrky na místě ve formě fotografické dokumentace. Vykrytalizoval z toho další vážný rozpor a žalovanému by naopak mělo být známo, co by mělo být touto prověrkou na místě události prokázáno - zda svědci, policisté, skutečně za daných podmínek mohli ze všech pozic ze služebního vozidla zcela přesně a naprosto shodně sledovat údajné přestupkové jednání žalobce. Žalobce byl přesvědčen, že nikoliv a v tomto směru se opatrně vyjadřoval i svědek S. na místě v čase události.

Podle žalobce žalovaný v podstatě nic důsledně nevyhodnotil a rozpory se žádným způsobem nesnažil odstranit. Nereagoval na situaci mezi rozhodnutím správního orgánu I. stupně a odvoláním žalobce, jelikož odmítl podrobně analyzovat, v čem rozpory spočívaly, jak je případně odstranit, proč se to nemůže podařit, ke kterým důkazům se nakonec při vydaném rozhodnutí přichýlit a které důkazy odmítnout a proč. Pokud se žalovaný bez jakéhokoli zdůvodnění přiklonil ke skupině důkazů, které podporují jedno skutkové zjištění - že žalobce spáchal přestupek a pomine důkazy, z nichž vyvěrá opak, vybočil tím ze zákonných mezí, které mu zákon pro hodnocení důkazů vytyčil. Napadené rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce je doslova rozporným střetem s judikáty NSS, které prakticky detailně popisují per. anal. pochybení žalovaného v tomto konkrétním případě a žalovaný se s těmito stanovisky v příslušných judikátech vůbec nevypořádal. S ohledem na jejich důležitost a jejich přehlédnutí žalovaným, vložil žalobce do podané žaloby tato publikovaná rozhodnutí stejně, tak jako do odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 22/2013-27, podle kterého „*Je pouze třeba mít na paměti, že některé z těchto přestupků - např. držení hovorového zařízení*

řidičem při jízdě v automobilu - představují obtížně zachytitelná jednání, u nichž je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, zejména porovnávat obsah výpovědi policisty s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi“... „Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „Stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č.j. 4 As 19/2007 - 114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze události je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č.j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008 č.j. 1 As 64/2008 - 42 a ze dne 21. 9. 2011 č.j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako. Výše citovaný rozsudek č.j. 4 As 19/2007 - 114), To vyplývá ze zásady presumpce neviny. Jejím nutným důsledkem je také fakt, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů, ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt. K narušení nestrannosti policisty v konkrétním případě (byť ne nutně vůči konkrétní osobě) může nicméně vést též systém jeho hodnocení a odměňování.)“

Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č.j. 7 As 83/2010-63, kde je uvedeno, že *„Pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, nebo naopak neviděl, ač se staly.“*

Dále poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 139/2012 – 30, č.j. 2 As 52/2011 -47 podle kterých situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 102/2010-86, podle kterého „Stěžovatel a policisté se dále neshodli v tom, zda a z jakého místa jej policisté viděli při tom, jak telefonuje, resp. drží v ruce telefonní přístroj, zda se pak mohli otočit a zastavit jej. Jedná se přitom o klíčovou část skutkového děje a v podstatě jedinou relevantní okolnost, na níž se mělo zjišťování skutkových okolností soustředit. Přitom při sankčním postihu natolik obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a vyjma případů, kdy je jednání řidiče zachyceno například fotografií či videozáznamem, většinou založena na hodnocení výpovědí policistů. Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímo či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. V řadě

případů takové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici. Kvůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy, neboť v označeném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového jež ústavních hledisek zcela nepřijatelné. Právní stát raději v určitých případech rezignuje na postih pachatele přestupku, i když se jej nejspíše dopustil, než aby v jiných nedůvodně postihl nevinného.“

Žalobce byl přesvědčen, že tyto shora citované judikáty rovněž lze jednoznačně aplikovat na konkrétní řešení zde projednávané věci. Rozhodně lze souhlasit s tím, že držení hovorového zařízení (nevyjímaje ani poutání bezpečnostním pasem) skutečně klade vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, kdy porovnání výsledku policistů s dalšími zjištěnými skutečnostmi je zcela na místě. Výtah z judikátů absolutně nekoresponduje s počinem žalovaného, který naopak zcela a jednoznačně vycházel pouze z výpovědi policistů a nepochopitelně odmítá jiné možnosti průběhu události a i s určitou výrazovou nadřazeností zamítá vše, co předkládá obviněný, jako návrhy k objektivnímu posouzení věci. Je evidentní, že žalovaný se skutečně přiklonil k tvrzení policistů, ovšem úvahy, které ho k tomu vedly, nepopsal a s rozporu se ve skutečnosti nevypořádal. Z obsahové stránky rozhodnutí žalovaného naopak plyne, že pro něho má výpověď svědků - policistů, význam větší, než jakékoliv další doložené skutečnosti, které výpovědi vyvracejí. Rovněž žalovaný ignoroval jasný výklad, že v takovýchto řešených případech je otázka přesvědčivosti důkazů klíčová a zamítl výslech důležitého svědka, (navrhovaný obviněným), policisty L.S. jenž za podivných okolností vyslyšen nebyl. Rozhodnutí NSS-ČR 7 As 102/2010-86 zcela jasně odpovídá na otázku bezvýznamnosti popisu telefonu, jak uvádí žalovaný ve svém odůvodnění rozhodnutí na straně 6 poslední odstavce.

Závěrem žalobce uvedl, že je pravdou, že žalovaný nemá povinnost důkazy navržené žalobcem v odvolání provést v navrženém rozsahu, resp. vrátit věc správnímu orgánu I. stupně k takovému provedení, ale to neznamená, že tyto návrhy může ignorovat stejným způsobem jako v I. stupni řízení. I když navržený důkaz nebo jeho doplnění není provedeno, je povinen se v rámci odůvodnění meritorního rozhodnutí výslovně vypořádat s tím, proč navržený důkaz nemusel být proveden, resp. proč nevrátil věc k došetření správnímu orgánu I. stupně. Pokud se žalovaný nevypořádá se všemi provedenými důkazy včetně toho, proč nebyly provedeny všechny důkazy navržené žalobcem a nevyužil provést ke sporné skutečnosti dostupné důkazy další (nevrátil a nezadal orgánu I. stupně), je rozhodnutí nepřezkoumatelné a k takové vadě rozhodnutí se přihlíží z úřední povinnosti. Nedílnou součástí této žaloby je i příloha odvolání žalobce v I. stupni řízení, která v sobě obsahuje další vyjádření a návrhy, kterými se evidentně žalovaný nezabýval, přičemž žalobce je přesvědčen o správnosti doplnění šetření dle předložených návrhů, uvedených v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. prosince 2014.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že v postupu správního orgánu prvního stupně neshledal žádné závažnější pochybení, jež by opodstatňovalo postup

žalovaného podle § 90 odst. 1 správního řádu, tedy zrušení rozhodnutí a zastavení řízení, změnu rozhodnutí nebo zrušení rozhodnutí a vrácení věci zpět k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

Žalobce poukazuje na nepřezkoumatelnost rozhodnutí, spočívající vtom, že žalovaný, dle názoru žalobce neuvedl, na základě kterého důkazu dospěl k závěru, že ke spáchání přestupku došlo a jakým způsobem byl tento důkaz hodnocen. K uvedené námitce žalovaný uvedl, že na straně 6 napadeného rozhodnutí uvádí, že porušení ustanovení § 6 odst. 1 písm., a) a § 7 odst. 1 písm., c) zákona o silničním provozu má za prokázané obsahem spisové dokumentace, zejména pak oznámením přestupku PČR, úředním záznamem zpracovaným zakročujícím členem hlídky PČR, výpovědí svědka R., svědka S. a svědka S., kteří shodně uvedli, že na Hlavní třídě, na okružní křižovatce s ul. Masarykova dávali přednost vozidlu, jehož řidič (tedy žalobce), držel v pravé ruce nad přístrojovou deskou telefonní přístroj, a že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Toho dne bylo denní světlo, viditelnost byla dobrá, na vozidle nebyla umístěna žádná ztemňující skla, přičemž vozidlo žalobce kolem nich projíždělo, takže protiprávní jednání viděli na min. vzdálenost cca 2 metry a protiprávní jednání pozorovali po dobu min. 3 vteřin. Výpověď uvedených svědků nebyla v rozporu s oznámením přestupku a úředním záznamem zakročujícího člena hlídky PČR. Žalovaný se rovněž vyjádřil i k drobným rozporům v odhadu vzdálenosti, na kterou vozidlo pozorovali a odhadu doby pozorování protiprávního jednání. Žalovaný byl tedy toho názoru, že protiprávní jednání bylo žalobci na základě svědeckých výpovědí zakročujících policistů, dostatečně prokázáno. Žalobce dále uvedl, že žalovaný ve druhém bodě popisuje údajné doznání žalobce ke spáchání přestupků. K uvedenému žalovaný uvedl, že na straně 3 napadeného rozhodnutí pod bodem 2 pouze zkonstatoval skutečnosti vyplývající z úředního záznamu zpracovaného zakročujícím členem hlídky. Nadto skutečnost, že žalobce s přestupky souhlasil, je zřejmá rovněž ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů, kteří rovněž shodně uvedli, že policista S. vypsál i pokutový blok, jehož kopie je založena na listu č. 26 spisové dokumentace. Správní orgán prvního stupně, rovněž tak žalovaný, si byli vědomi skutečnosti, že doznání přestupce nezavazuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě však k prokázání protiprávního jednání došlo. K námitce ohledně neprovedení výslechu svědka, policisty S. žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně předvolal k podání svědecké výpovědi na den 20.10.2014 všechny čtyři zakročující policisty. Z úředního záznamu založeného na listu č. 28 spisu je zřejmé, že svědek S. se dne 17.10.2014 telefonicky z termínu konání svědecké výpovědi omluvil z důvodu závažných služebních povinností. Předmětná omluva pak byla správnímu orgánu rovněž zaslána dne 17.10.2014 písemně, kdy tuto správní orgán obdržel dne 20.10.2014. K návrhu žalobce uvedenému v podaném odvolání, aby byl vyslechnut svědek Smrž, se žalovaný vyjádřil již v napadeném rozhodnutí a opětovně konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Ke konání svědeckých výpovědí mimo ústní jednání se žalovaný také vyjádřil již v napadeném rozhodnutí, kdy na toto své vyjádření nyní odkázal. K provedení prověrky na místě žalovaný mimo vyjádření uvedeného již v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že provedení prověrky na místě z důvodu ověření výpovědí policistů nemůže přispět k objasnění situace, neboť nelze zajistit identické podmínky, které panovaly v době spáchání přestupků (např. klimatické podmínky, stav vozidel, rychlost vozidel, úhel postavení

vozidel). K judikátům, na které se žalobce v podané žalobě odkazuje, se žalovaný nevyjadřoval, neboť citované věty jsou vytrženy z kontextu jednotlivých případů. V závěru vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce zůstal po celou dobu správního řízení nečinný, v průběhu řízení se k protiprávnímu jednání nikterak nevyjádřil a své návrhy začal uplatňovat až v podaném odvolání, přičemž neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to prokázat, že se uvedeného protiprávního jednání nedopustil. S odkazem na výše uvedené trval žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považoval žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V podané **replíce** ze dne 22.4.2015 žalobce konstatoval, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě pouze shrnuje materiály ze spisu správního orgánu I. stupně a bez bližšího komentáře z toho vyvozuje vinu žalobce, čímž se ani nedostává plně do konfrontačního postavení vůči žalobci. Žalobce poukázal na to, že žalovaný k výsledku svědka S. stále opakuje, že byl řádně omluven, ale pomíjí důvod nutnosti jeho výsledku. Svědek S. byl právě tím subjektem, který již na místě události, podle svého chování, se neztotožňoval s postupy svých kolegů a jako jediný se omluvil, a to dost pozdě, těsně před provedením úkonu, ač mohl tak činit včas, což celkově žalobce vnímal jako zvláštní a nezvyklý postup. Pakliže žalovaný má myšlenku, že není třeba výsledku všech svědků, tak se nabízí otázka, z jakého titulu nebyl vyslyšen potom pouze jeden, nebo maximálně dva policisté, ale původní požadavek byl vyslechnout všechny účastné policisty a evidentně byl zcela opodstatněný, což je podrobně popsáno v celém průběhu obhajoby žalobce, ve správním řízení I. stupně. Svědek S. by také ve svém výsledku svědka zajisté uvedl, z jakého důvodu svědek S. zcela ukvapeně a bezdůvodně vypisoval pokutový blok.

Žalobce poté uvedl, že na straně 3. vyjádření žalovaného, tento zamítá provedení prověrky výpovědi na místě s důvodem, že nelze zajistit identické podmínky, které panovaly v době spáchání přestupků. Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 12.2.2015 však tehdy uváděl zcela jiné důvody, proč neprovést prověrku výpovědi na místě, kdy mu nebylo známo, co by touto prověrkou mělo být dokazováno. Nyní v tomto vyjádření již mění názor. Dále žalobce uvedl, že identické podmínky jsou vysoce shodné podmínky, přesněji řečeno totožné. Vysokou shodou podmínek charakterizuje nejenom rekonstrukce události v procesním slova smyslu, kdy se vyžaduje, aby podmínky v době spáchání šetřené věci se rovnaly podmínkám prováděné rekonstrukce a zde je identita podmínek nutná. Oproti tomu prověrka výpovědi na místě je jednodušší proces, kde každá strana demonstruje svoji výpověď a teprve poté se tyto informace porovnávají s dalším zjištěnými fakty v příslušných dokumentech spisu. Tento úkon však nemá prvky experimentování nebo obnovování původní situace, tudíž ho nelze zaměňovat s vyšetřovacím pokusem nebo rekonstrukcí, tudíž identické podmínky nejsou vůbec nutné.

Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že zůstal po celou dobu správního řízení nečinný, že se v průběhu správního řízení nevyjadřoval a své návrhy začal uplatňovat až v podaném odvolání, přičemž neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to prokázat, že se uvedeného protiprávního jednání nedopustil. V rámci práva obhajoby je pouze na účastníku řízení jak se zachová a kdy se v jaké fázi rozhodne započít s obhajobou. Navíc potom by podle žalovaného byl popřen i smysl § 33 odst. 2 správního řádu, kdy jeho smyslem je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce se též neztotožnil s argumentací žalovaného, že neoznačil žádný relevantní důkaz, který by prokázal, že se protiprávního jednání nedopustil, neboť pokud žalobce pomine, že žalovaný popírá zásadu oficiality, tak veškeré návrhy k relevantním důkazům byly zamítnuty.

K tvrzení žalovaného, že se nebude ke konání svědeckých výpovědí vyjadřovat, neboť tak učinil již v napadeném rozhodnutí, žalobce konstatoval, že tak žalovaný neučinil. Žalobce konstatoval, že judikáty jsou v našem právu relativně nezávazné, ale nelze je přehlížet a opomíjet. Zdůraznil, že takto dělit výsledky svědků od ústního jednání za takovýchto daných podmínek, jak v této šetřené věci je hrubým pochybením a poškozením práva žalobce na obhajobu. Nelze souhlasit, že judikáty žalobce jsou vytrženy z kontextu jednotlivých případů. Závěrem uvedl, že by se měl a mohl žalovaný vyjádřit k mnohem závažnějším faktům, které však ve svém vyjádření z nějakého důvodu pominul.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 16.6.2014, č.j. KRPK-54743/PŘ-2014-190318, z něhož vyplývá, že žalobce téhož dne ve 13:15 hod v úseku ul. Masarykova směrem ul. Hlavní třída při jízdě vozidlem držel v pravé ruce nad palubní deskou telefonní přístroj a taktéž za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Žalobce oznámení o přestupku podepsal a uvedl, že: „*četl, seznámen a nesouhlasí.*“ K vysvětlení poté konstatoval, že: „*Obsah je rozsáhlý, tento papír mi nestačí na vyjádření, s pokutou nesouhlasím. Žádám o vysvětlení ve správním řízení. Tel. jsem nedržel, sahal jsem pro cigarety a byl jsem připoután. Foto mi policista nepředložil.*“. Dále je součástí správního spisu úřední záznam ze dne 16.6.2014 z něhož je zřejmé, že téhož dne pprap. R. seděl na místě řidiče, stržm. S. na místě spolujezdce vedle řidiče, pprap S. na místě za řidičem a pprap. S. na místě za spolujezdcem. V tuto dobu jeli po ul. Hlavní ve směru od poštovního úřadu ke světelné křižovatce, kdy dávali přednost vozidlům přijíždějícím po kruhovém objezdu po ul. Masarykova ve směru od Mírového náměstí. Po kruhovém objezdu z levé strany jelo vozidlo žalobce, Mercedes- Benz, RZ..., kdy řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a v pravé ruce nad palubní deskou držel mobilní telefon. Součástí správního spisu je předvolání žalobce k ústnímu jednání na den 20.10.2014 v 15:00. V rámci tohoto předvolání byl žalobce poučen o možnosti projednání přestupku bez jeho účasti v případě absence náležité písemně odůvodněné omluvy, anebo v případě nedostavení se bez závažných důvodů. Současně byl žalobce poučen, že před vydáním rozhodnutí bude při jednání seznámen s podklady rozhodnutí. Dále byl poučen o tom, že téhož dne od 8:00 se budou konat výslechy svědků, a to policistů S., R., S. a S. Součástí spisu je i kopie pokutového bloku ze dne 16.6.2014, jenž byl stornován, neboť žalobce nesouhlasil s blokovým řízením. Dne 17.10.2014 se z výsledku omluvil stržm. S., neboť v době výsledku dne 20.10.2014 se konali závěrečné zkoušky VPŠMV v Praze, kterých se musel zúčastnit. Dne 20.10.2014 byly provedeny výslechy tří

zbývajících policistů, a to pprap. R., pprap. S. a pprap. S. K ústnímu jednání se dostavil pouze právní zástupce žalobce, který byl poučen a komplexně seznámen s celým spisem. Jelikož nestihnul být přítomen výslechu policistů, ačkoliv byl řádně poučen a přizván k tomuto úkonu správním orgánem, požádal o lhůtu 15 dnů k analýze výslechu policistů a k zaslání návrhu ke správnímu řízení. Správní orgán jeho žádosti vyhověl. Žalobce ani jeho právní zástupce však ve stanovené lhůtě žádné vyjádření nezaslali.

Dne 11.11.2014 bylo vyhotoveno rozhodnutí **správního orgánu I. stupně**, ve kterém správní orgán uvedl, že tři policisté ve svých svědeckých výpovědích shodně popsali skutkový děj a jejich výpovědi se od sebe neodlišují a korespondují s obsahem spisového materiálu. Výpovědi policistů jsou dostatečně konkrétní a nevyskytují se v nich vážné a pro posouzení věci podstatné nesrovnalosti. Všichni tři bez potíží popsali skutkový děj, zejména povětrnostní podmínky, mobilní telefon, oblečení žalobce, viditelnost, vzájemnou polohu vozidel i vzdálenost, na kterou viděli, že obviněný při řízení vozidla není připoután bezpečnostním pásem a v pravé ruce drží mobilní telefon. Navíc shodně popsali další významné okolnosti, které se staly při projednávání věci na místě, kdy obviněný v určitou dobu zavinění přestupků uznal a souhlasil se zaplacením pokuty na místě. Policista S. proto vypisoval pokutový blok na blokovou pokutu 100,- Kč, kterou však obviněný následně po telefonickém hovoru odmítl zaplatit a trval na oznámení. Žalobce na místě připouštěl, že má obavu z dosažení bodů za přestupky a nabízel zaplacení pokuty za jiný přestupek, který není tzv. bodován, kdy byl policisty jednoznačně odmítnut. Kopii částečně vypsaneho poutového bloku správní orgán zajistil a je součástí spisového materiálu. Správní orgán došel k závěru, že výpovědi policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu a správní orgán je hodnotí jako věrohodné, pravdivé a nemá pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Správní orgán nemá důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů, neboť na rozdíl od žalobce neměli policisté na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod, jímž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Správní orgán nezjistil žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili. (N SS č.j. 4As 19/2007-14, č.j. 5 As 160/2012. č.j. I As 97/2001 I). Na druhou stranu ve svých úvahách dosel správní orgán k závěru, že tvrzení žalobce, který se omezil pouze na své vyjádření na místě s tím, že byl připoután a telefon nadržel, ale sahal pro cigarety a toto tvrzení ani nijak nedoplnil prostřednictvím svého zástupce, je nedůvěryhodné a je vedeno podle správního orgánu snahou vyvinut se z přestupků a tím se vyhnout sankci. Motivaci žalobce vidí správní orgán zejména z obavy přidělení bodů v bodovém hodnocení přestupků, který pamatuje přidělením 3 bodů za jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu v podobě porušení povinnosti být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem a jeho bodový účet by se tak navýšil v té době aktuálních 6 bodů na 9.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že po prostudování předloženého spisového materiálu je toho názoru, že daná záležitost byla správním orgánem prvního stupně správně zjištěna a posouzena a napadené rozhodnutí tedy vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. K tomuto názoru vedly žalovaného doložené podklady rozhodnutí, z nichž je spáchání přestupků odvolatelem nesporné a k jejichž zpochybnění nejsou dány žádné důvody. Po prostudování předložené spisové dokumentace měl žalovaný za prokázané,

že žalobce dne 16.06.2014, kolem 13:10 hodin, v obci Ostrov, na okružní křižovatce od ul. Masarykova, do ul. Hlavní třída, řídil motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz Sprinter, RZ ..., přičemž za jízdy nebyl na sedadle povinně vybaveném bezpečnostním pásem připoután, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, dle něhož je řidič motorového vozidla povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem a při řízení držel v pravé ruce nad přístrojovou deskou telefonní přístroj, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, dle něhož řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce telefonní přístroj. Porušení uvedených ustanovení měl žalovaný za prokázané obsahem spisové dokumentace, zejména pak oznámením přestupku PČR, úředním záznamem zpracovaným zakročujícím členem hlídky PČR, výpovědí svědka R., svědka S. a svědka S., kteří shodně uvedli, že na Hlavní třídě, na okružní křižovatce s ul. Masarykova dávali přednost vozidlu, jehož řidič držel v pravé ruce nad přístrojovou deskou telefonní přístroj, na který měl upnutý zrak, a že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Bylo denní světlo, viditelnost byla dobrá. Na vozidle nebyla umístěna žádná ztemňující skla. Vozidlo žalobce kolem nich projíždělo, takže protiprávní jednání viděli na min. vzdálenost cca 2 metry a protiprávní jednání pozorovali po dobu min. 3 vteřin. Výpověď uvedených svědků není v rozporu s oznámením přestupku a úředním záznamem zakročujícího člena hlídky PČR. Drobné rozpory v odhadu vzdálenosti, na kterou vozidlo pozorovali a odhadu doby pozorování protiprávního jednání mohou být způsobeny časovým odstupem mezi spácháním přestupků (16.06.2014) a svědeckým i výpověďmi (20.10.2014). Nadto se jedná pouze o jejich odhad, který nemusí být naprosto přesný, neboť ho každý z policistů hodnotil subjektivně. Porušením výše citovaných ustanovení zvláštního právního předpisu naplnil žalobce skutkovou podstatu přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za tyto přestupky uloží sankce pokuty od 1.500 Kč do 2.500 Kč. V daném případě uložil správní orgán sankci pokuty ve výši 2.000 Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí a výši této sankce řádně odůvodnil.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

K námitce žalobce, že výrok rozhodnutí nekoresponduje s jeho následným odůvodněním, soud předně uvádí, že žalobce nespecifikoval, v čem spatřuje, že výrok rozhodnutí neodpovídá jeho odůvodnění, a zda-li se tato námitka vztahuje k rozhodnutí prvoinstančnímu nebo k rozhodnutí napadeného žalobou. V prvoinstančním rozhodnutí správní orgán uvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů v souladu s § 68 odst. 3 správního

řádu. Není zde pouze uvedeno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí, jelikož se žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, ač mu to bylo umožněno a neuplatnil žádné návrhy. Napadené rozhodnutí stejně tak jako prvoinstanční rozhodnutí splňuje náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu a z jeho odůvodnění jsou zcela jednoznačně zřejmé důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a odvolacími námitkami žalobce.

Soud shledal nedůvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Podle žalobce žalovaný v odůvodnění napadeného rozdupnutí uvedl, že něco bylo jednoznačně prokázáno, aniž by bylo uvedeno jak, na základě kterého důkazu a jak je důkaz hodnocen, neboť žalovaný konstatoval, že daná záležitost byla správním orgánem I. stupně správně zjištěna a posouzena a prvoinstanční rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, k čemuž slouží doložené podklady rozhodnutí, z nichž je spáchání přestupků odvolatelem nesporné, a k jejich zpochybnění nejsou dány žádné důvody. Soud k tomu uvádí, že správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek. Shora uvedené konstatování žalovaného, je možné v daném případě připustit, neboť žalovaný dané tvrzení neponechal osamocené, když následně pokračoval rekapitulací a zhodnocením obsahu správního spisu a vypořádáním se s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce. Na dané konstatování, tak navazovaly další náležitosti řádného odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu.

Neopodstatněná je argumentace žalobce, že se chtěl k oznámení o přestupku vyjádřit velmi podrobně, ale neměl k tomu prostor a navíc s přestupkem nesouhlasil. Soud konstatuje, že žalobce měl možnost vyjádřit se při podpisu oznámení o přestupku, kdy také uvedl, že *„s pokutou nesouhlasím, žádám o vysvětlení ve správním řízení. Telefon jsem nedržel a sahal jsem po cigaretách a byl jsem připoután. Foto mi policista nepředložil.“*, a pokud se chtěl vyjádřit podle svých slov podrobněji, měl možnost správnímu orgánu I. stupně zaslat k dané věci své vyjádření v průběhu celého správního řízení. Žalobci byla správním orgánem v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu také dána možnost vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí, a to na ústním jednání dne 20.10.2014, o němž byl pořízen protokol č.j. 17653/2014, z něž vyplývá, že se k ústnímu jednání dostavil jeho právní zástupce, který poté co byl poučen a seznámen s celým přestupkovým spisem, se k věci nijak nevyjádřil, pouze požádal s ohledem na to, že se z objektivních důvodů nestihl účastnit výslechu policistů, o lhůtu 15 dnů k analýze jednotlivých svědeckých výpovědí a k zaslání návrhu ke správnímu řízení. Správní orgán této žádosti právního zástupce vyhověl, avšak žalobce sám ani prostřednictvím svého právního zástupce své vyjádření k podkladům rozhodnutí, resp. ani k věci samé v poskytnuté lhůtě a ani do vydání prvoinstančního rozhodnutí nezaslal.

K tvrzení žalobce, že žalovaným pod bodem 2 napadeného rozhodnutí formulovaný výsledek údajného doznání žalobce je chybný a popisovaná konverzace neodpovídá vůbec skutečné situaci na místě, soud uvádí, že na straně třetí v bodě 2 napadeného rozhodnutí žalovaný pouze rekapituloval obsah správního spisu, resp. konstatoval skutečnosti vyplývající z úředního záznamu zpracovaného zakročujícím členem hlídky a nebyl jím formulován žádný

výsledek týkající se doznání žalobce. Vlastní uvážení o věci žalovaný uvedl až na straně šest napadeného rozhodnutí, kde také uvedl, jaké skutečnosti má za prokázané.

K námitce žalobce, že měl být proveden výslech svědka S., který nemá žádné vazby na žalobce a již v původním řízení byla žalobcem signalizována nutnost jeho výslechu a je vážným pochybením žalovaného, když se v napadeném rozhodnutí jenom odvolal na stanovisko správního orgánu I. stupně a věc neanalyzoval, neboť nelze slučovat důvod omluvy svědka s bezdůvodným zamítnutím jeho výslechu soud konstatuje, že ze správního spisu a z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že na den 20.10.2014 byli předvoláni jako svědci pprap. R., pprap. S., pprap. S., stržm. S., kdy právě stržm. S. se dne 17.10.2014 telefonicky omluvil z termínu svědecké výpovědi z důvodu závažné služební povinnosti a tuto svou omluvu posléze zaslal písemně, kde uvedl, že dne 20.10.2014 se nemůže dostavit z vážných důvodů - závěrečná zkouška na VPŠMV v Praze. Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že poté co správní orgán provedl výslech tří policistů, dospěl k závěru, že výslech policisty S. je již nadbytečný, neboť z doposud provedeného byly prokázány všechny rozhodné skutečnosti, dokazování tak bylo provedeno v dostatečném rozsahu. Provedené výslechy tří policistů řádně objasnily skutkový stav a podle správního orgánu byl v posuzované věci spolehlivě zjištěn v takovém rozsahu, který je dostatečný pro prokázání odpovědnosti žalobce za přestupky mu kladené za vinu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poté k návrhu žalobce, aby byl vyslechnut svědek S. uvedl, že: *„podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě byli vyslechnuti jako svědci, tři zakročující členové hlídky PČR, čtvrtý předvolaný policista se ze svědecké výpovědi omluvil. Odvolací správní orgán je toho názoru, že výslech třech policistů je zcela dostačující pro vyslovení viny odvolatele. Výslech čtvrtého policisty je v daném případě zcela nadbytečný, neboť protiprávní jednání odvolatele bylo beze zbytku prokázáno ostatními svědeckými výpověďmi.“* Ze shora uvedeného je zcela jednoznačně zřejmé, že výslech policisty S. nebyl správním orgánem I. stupně a ani odvolacím orgánem proveden s ohledem na jeho nadbytečnost, kterou správní orgán obou stupňů řádně zdůvodnil. K tvrzení žalobce, že nutnost výslechu svědka S. signalizoval již v původním řízení soud uvádí, že žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně nutnost jeho výslechu nenavrhoval, a to ani na jednání dne 20.10.2014, kdy byl seznámen s tím, že nebyl proveden, neboť se omluvil, a ani ve lhůtě pro své vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce na nutnost výslechu policisty S. poukázal až v podaném odvolání. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že skutkový stav byl na základě provedených výslechů tří zakročujících policistů prokázán v souladu s § 3 správního řádu. Pokud byl žalobce přesvědčen, že stržm. S. by svědčil v jeho prospěch, mohl již při podpisu oznámení o přestupku k vysvětlení uvést, že tento zasahující policista nesouhlasí s postupem jeho kolegů, dále na to mohl poukázat jeho právní zástupce při jednání dne 20.10.2014 nebo ve vyjádření, k jehož vypracování mu správní orgán poskytl lhůtu. Nic ze shora uvedeného ovšem žalobce neučinil.

S ohledem na shora uvedené k poukazu žalobce na nález Ústavního soudu I. ÚS 2610/11 soud uvádí, že správní orgány obou stupňů adekvátně odůvodnily neprovedení výslechu policisty S. a neporušily tak čl. 2 odst. 2 Listiny.

K argumentaci žalobce, že správní orgán I. stupně provedl výsledky svědků mimo ústní jednání, a k jeho poukazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, č.j. 2 AS 70/2010-63 ze kterého vyplývá, že vážnou procesní vadu je, pokud jsou konány výsledky svědků mimo ústní jednání o přestupku, soud uvádí, že právo účastníka řízení účastnit se výsledku svědka a práva klást svědkovi otázky jsou práva garantována v čl. 38 odst. 2 Listiny, podle něhož má každý právo na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Podstatou ústavní garance obsažené v čl. 38 odst. 2 Listiny, je zajištění přítomnosti účastníka řízení mj. při provádění výsledku. Účastníku je tímto způsobem dána možnost bezprostředně reagovat na výpověď svědka a případně jej konfrontovat se svými tvrzeními. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zastává názor, že provedení výsledku svědka bez přítomnosti účastníka správního řízení, je nezákonným upřením práv a účastníka řízení účastnit se výsledku svědka a práva klást svědkovi otázky, ovšem pouze v případě, že účastník řízení nebyl o konání výsledku účastník předem vyrozuměn. V daném případě, jak sám žalobce v podané žalobě uvádí, byl v předvolání k ústnímu jednání na den 20.10.2014 vyrozuměn, že před tímto jednáním se téhož dne v 8:00 budou konat výsledky svědků. Žalobci tak s ohledem na shora uvedené nebylo upřeno právo na spravedlivý proces ani právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, neboť byl o provádění výsledků řádně a včas informován.

Soud shledal neopodstatněnou námitku žalobce, že při řízení nadržel telefonní přístroj, a že žalovanému předložil fotografii svého telefonního přístroje, která nepotvrzuje popis policistů. Z protokolů o výsledku policistů R., S. a S. ze dne 20.10.2014 jednoznačně vyplývá, že zcela zřetelně viděli žalobce přibližně na vzdálenost 3-4 metry, jak drží v pravé ruce mobilní telefon, kdy jeho zrak byl na něj přímo upřený. Policista R. a S. poté uvedli, že šlo o telefon tmavé barvy a policista R. odhadoval, že by se mohlo jednat o Samsung S3. Výpovědi policistů jsou dostatečně konkrétní a jejich výpovědi jsou shodné, pouze s menšími nuancemi, jež jsou ve výpovědích zcela přirozené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2011, č.j. 8 As 13/2011-54). Soud opětovně uvádí, že žalobce se mohl k výpovědím policistů ještě před vydáním prvoinstančního rozhodnutí vyjádřit. Měl možnost se účastnit jejich výsledku a již při něm reagovat na jejich tvrzení. Mohl se vyjádřit i dodatečně poté, co se seznámil s jejich výsledky, a to přímo při jednání dne 20.10.2014 nebo ve lhůtě mu k tomu poskytnuté. Nicméně žalobce tak učinil až v podaném odvolání, jehož přílohou byla fotografie bílého mobilního telefonu Sony Xperia X10 mini, jež ovšem nijak nedokládá situaci, jež proběhla při kontrole žalobce dne 16.6.2014, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobcem až při podání odvolání předložená fotografie bílého mobilního telefonu spíše nasvědčuje účelovosti žalobcova tvrzení, neboť se jedná o skutečnost, kterou mohl žalobce uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Dále soud uvádí, že povinnost předložení mobilního telefonu policejní hlídce není zakotvena v žádném zákonně. Navíc pokud by žalobce mobilní telefon na vyzvání předložil, byla by tím doložena pouze skutečnost, že u sebe má mobilní telefon a nikoliv, že s ním za řízení telefonoval.

Neopodstatněná je i námitka žalobce, že žalovaný nesprávně shledal nedůvodnou polemiku o barvě trička žalobce, jež měl při spáchání přestupku na sobě, neboť právě nesprávně uvedenou barvou pruhů trička žalobce dochází ke zviditelnění, nebo zneviditelnění

užití bezpečnostních pásů, o což se svědci nesprávně, ale důrazně opírali. Soud uvádí, že všichni tři zasahující policisté při svém výsledku dne 20.10.2014 shodně uvedli, že žalobce měl na sobě tričko modro-bílo-červené barvy a bezpečnostní pás nebyl přes toto tričko veden. Policisté S. a R. poté vypověděli, že viděli pás svisle zavěšený podél sloupku vozidla. Žalobce odlišnost barvy svého trička namítal až v podaném odvolání, kde uvedl, že měl na sobě tričko dlouhé tmavě modré barvy až černé s velmi tmavě, hnědo-červené a šedočerné proužky. Soud konstatuje, že výpověď policistů je shodná, nijak se od sebe neliší, kdežto žalobce uplatnil tvrzení o odlišné barvě svého trička až v okamžiku, když byl seznámen s jejich výpovědi, přičemž toto své tvrzení uplatnil až v odvolacím řízení, což opět nasvědčuje účelovosti daného tvrzení. Navíc z výpovědi policistů mimo jiné vyplývá i to, že pás viděli, svisle vyset na sloupku vedle řidiče.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že žalovaným měla být provedena prověrka výpovědi policistů na místě. Výpovědi policistů jsou ve vzájemném souladu, korespondují i s oznámením o přestupku a úředním záznamem. Policisté shodně popsali skutkový děj. Jejich výpovědi jsou dostatečně konkrétní. Popsali povětrnostní podmínky, mobilní telefon žalobce, jeho oblečení, viditelnost, vzájemnou polohu vozidel i vzdálenost, na kterou viděli, že žalobce drží mobilní telefon v ruce a není připoután bezpečnostním pásem. Shodně popsali i události, jež se na místě udály, tedy že žalobce v určitou dobu zavinění přestupku uznal a souhlasil se zaplacením, kdy s tímto tvrzením koresponduje i stornovaný pokutový blok, jež je součástí spisového materiálu žalobce. Dále shodně uvedli, žalobce po telefonickém hovoru odmítl pokutu zaplatit a trval na oznámení, kdy připustil, že má obavu z dosažených bodů za přestupky a nabízel zaplacení pokuty za jiný přestupek, který není tzv. bodován, kdy by policisty jednoznačně odmítnut. To, že žalobce měl obavu z udělení bodů, uvedl sám žalobce v podané žalobě. Výpověď policistů se tak jeví jako konstantní a zcela věrohodná. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že provedení prověrky výpovědi policistů na místě, by byla nadbytečná.

Neopodstatněná je námitka žalobce, že se žalovaný bez jakéhokoliv zdůvodnění přiklonil ke skupině důkazů, které podporují jedno skutkové zjištění, že žalobce spáchal přestupek a pominul důkazy, z nichž vyvěrá opak, čímž vybočil ze zákonných mezí, které mu pro hodnocení důkazů zákon vytyčil a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy včetně toho, proč nebyly provedeny všechny důkazy navržené žalobcem, a nevyužil provést ke sporné skutečnosti dostupné další důkazy. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé z jakých důkazních prostředků při svém rozhodování žalovaný vycházel, z jakých důvodů vzal za prokázané spáchání přestupku žalobcem, vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, a také zdůvodnil neprovedení všech žalobcem navržených důkazů. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pro nevypořádání se s navrženými důkazy žalobce a pro jejich neprovedení. Žalovaný také hodnotil podklady, zejména důkazy podle své úvahy, přitom přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovaný se také zabýval a vypořádal s poukazem žalobce na judikáty Nejvyššího správního soudu, jež se zabývají důkazní silou jednotlivých důkazních prostředků. Soud k tomu uvádí, že žalovaný rozhodoval v souladu s těmito judikáty Nejvyššího správního soudu, když se přezkoumatelným způsobem ve svém rozhodnutí vypořádal s protichůdnými tvrzeními žalobce v podaném odvolání a výpověďmi policistů při ústním jednání.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 26. února 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková